

I love you Mary Jane

Julkaistu 4.1.2019

Kesäpäivä "metsän" siimeksessä kiven takana. Viidesluokkalainen kaveri vetää ensimmäistä kertaa tupakkaa. En oikein enää muista mistä sitä röökiä tupsahti käsiimme, mutta kokeiltava oli. Maistui hirveältä ja tuli erittäin huono olo. Oksetti. Kaverini toteaa vieressä lakonisesti: Parin vuoden päästä yläasteella tuo näyttää naurettavalta.

Silloin se alkoi. Oma kapinani. "Ymmärsin" noin neljännellä luokalla että olen viallinen. Minulla oli/on puhevika joka sai minut uskomaan etten ole minkään arvoinen. Salasin asiaa niin hyvin kuin sitä nyt pystyy salaamaan, mutta omaa itseään on vaikea harhauttaa. Ikäänkuin kielsin tämän asian itsessäni. Uskon huonon itsetuntoni johtuvan tästä salailusta ja itseni kieltämisestä.

Lääkitsin huonoa itsetuntoani kapinoimalla. Peruskoulussa olin olevinani erittäin kova jätkä. Vittuilin, valehtelin, ryyppäsin, varastin ja tappelin. Kahdeksannella luokalla löysin kannabiksen. Kaverini olivat samaa syrjäytymisvaarassa olevaa porukkaa mitä itsekin edustin ja heidän kauttaan löysin ensimmäiset hatsit. Aluksi en ollut kovin innostunut pössyttelystä, tosin poltin aina kun oli tarjolla. Suosikkipäihteeni peruskoulussa ja lukioaikana oli kuitenkin kuningas alkoholi. Ryyppäsin vähintään kaksi kertaa viikossa noin 10 vuoden ajan.

Kannabis tuli pysyvästi kuvioihin ensimmäisen oman vuokratämpän myötä. Satoa valmistui ja Che-Guevara bongi lauloi. Ikävuodet 18–28 minulla oli ehkä yksi selvä päivä viikossa, ei kyllä läheskään joka kuukausi. Tykkäsin vaihtoehtoelämästä. Asuin boheemisti, urheilin, polttelin, ryyppäsin, irtosuhteet tulivat ja menivät.

Onneksi kuin ihmeen kaupalla sain luisteltua itseni ammattikorkeastakin (koulutus lienee ollut "pelastukseni") läpi vaikka kuljin kuin sumussa niitä vuosia. En vain suostunut näkemään kannabiksessa mitään pahaa itselleni tai muille. Kuluneen sanonnan mukaan rikos jolla ei ole uhria. Kyllä sillä oli, nimittäin oma sosiaalinen elämäni oli pelkkää paskaa. Kuljin kuin kultakala muistamatta mitään tai kiinnostumatta mistään. Ainoastaan yhtä addiktoituneet henkilöt jaksoivat viettää aikaa kanssani. Koskaan emme olleet selvinpäin.

Lääkitsin pahaa oloani alkoholilla, kannabiksella sekä diapameilla. Pameja en kuitenkaan käyttänyt viihdekäyttönä vaan lääkkeeksi ahdistukseen, joka seurasi kaikista käsittelemättömistä asioista ja tunteista. Bentsoihin en ainakaan vielä jäänyt koukkuun.

Joitakin kuukausia sitten olin päässyt viikonloppupolttelijaksi päivittäiskäytöstä. Sitten tuli eteeni tilaisuus helpolla työllä ansaita palkkapussi kannabiksena. Tunsini itseni ja tiesin että se viikonloppupolttelu oli sitten siinä jos otan homman vastaan. Tilaisuus teki pössyttelijän. Taas. Kaksi kuukautta joka päivä silmät tomaatteina.

Tänä päivänä ryyppään noin 30 kertaa vuodessa itseni humalaan. Kannabista en koe vielä hylänneeni, mutta tiedostan etten halua sitä enää polttaa. Vanhat rutiinit istuvat tosin tiukassa. Nyt poden vieroitusoireita polttelusta. Kädet ja jalanpohjat hikoavat, näen pieniä aistiharhoja, minulla on univaikeuksia ja olen eristäytynyt. Tiedän kokemuksesta, että nämä oireet eivät kauan kestä.

En ole esimerkillinen enkä halua saarnata. Sen haluan sanoa, että ihminen voi katsoa ongelmiaan silmiin ja ratkaista ne tai vaihtoehtoisesti paeta asioita. Päihteet ovat helppo pakokeino.

Olen kyllästynyt tähän helvetin kaksoiselämään.

Nimimerkki:

Colton

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/huumeet-ja-laakkeet/i-love-you-mary-jane>